

‘Wij, vrouwen met een handicap, kunnen verbazend veel!’

Conferentie n.a.v. 20 jaar Persephone vzw

24/10/15

Zaal Extra Time, Louisalei 24, Hoboken

PROGRAMMA

13.30u	Onthaal met een hapje en een drankje
14.00u	Welkomstwoord door Ann Van den Buys Speech door Albert Müsing
14.20u	Lancering nieuw boek 'geweld tegen vrouwen met een handicap deel 2' MET DEMONSTRATIE ZELFVERDEDIGING <ul style="list-style-type: none">• Ann• Nadia• Paula
15.30u	Lancering verjaardagskalender ‘Blij dat ik leef!’
15.40u	Pauze
16.10u	Lancering nieuw logo
16.25u	Interview van enkele 'straffe madammen' met een handicap <ul style="list-style-type: none">• Rita: laat zich niet tegenhouden door dyslexie, dyslalie en dysorthografie• Tonia: in een vorig leven informaticus, nu kunstenares• Nadia: nog steeds ingenieur voor mensen in ontwikkelingslanden• Karla: moeder, politica, kunstenares
17.45u	Einde
Doorlopend	Foto- en gedichtententoonstelling 20 jaar Persephone

Goedemiddag allemaal,

Ik vind het een hele eer om namens Persephone vzw zo veel mensen te mogen verwelkomen.

Ik ga beginnen met een paar praktische mededelingen. De eerste is de belangrijkste. Als ge een vraag hebt, onderbreek ons en stel die. Ten tweede: straks is er een demonstratie zelfverdediging. Als ge zelf iets wilt proberen, of ge hebt een vraag aan Irene: laat maar weten. Ten derde: in uw deelnemersmap zit een formulier voor verplaatsingskosten. Dat is voorbehouden aan onze leden en de medewerkers van vandaag, en aan die mensen wil ik zeggen: a.u.b. vul dat in en bezorg ons dat terug. We hebben voor deze conferentie subsidies gevraagd en gekregen; we hebben daar dus geld voor. Mijn laatste praktische mededeling: in uw deelnemersmap zit een evaluatieformulier. Ik vraag aan iedereen : a.u.b. vul dat in en bezorg ons dat terug. We doen dat bij elke activiteit, maar nu is dat des te belangrijker, omdat de evaluatie door de deelnemers een voorwaarde was om subsidies te krijgen. We moeten van deze conferentie uiteraard een verslag en een afrekening maken. Als blijkt dat we geld overhebben, moeten we dat terugbetalen, dat spreekt voor zich. Maar als we niet aan alle voorwaarden voldoen, moeten we alles terugbetalen, en dat zou een groot probleem zijn. Dus, ik zeg het nog eens, a.u.b. evalueer ons. Tot daar de praktische mededelingen.

Bij wijze van inleiding geef ik een woordje uitleg bij het thema van vandaag. Het staat in grote letters op de kaft van uw deelnemersmap: 'Wij, vrouwen met een handicap, kunnen verbazend veel!'. Tussen haakjes: als wij 'handicap' zeggen, bedoelen we 'handicap of invaliderende chronische ziekte'. 'Wij kunnen verbazend veel!' is niet alleen het thema van vandaag. Het is ons motto. Ons antwoord op alle stereotypen. Stereotypen, inderdaad. Ik zet de meest voorkomende op een rijtje:

- Werkgelegenheid: een vrouw met een handicap krijgt vaak te horen 'Gaan werken? Zet dat uit je hoofd. Doe jij je huishouden maar, dat zal al heel wat zijn voor jou'.
- Een partnerrelatie: een vrouw met een handicap krijgt vaak te horen 'Zet dat uit je hoofd. Welke man wil er nu een gehandicapte vrouw!'.
- Kinderen: een vrouw met een handicap krijgt vaak te horen 'Zet dat uit je hoofd. Je kan niet eens voor jezelf zorgen!'.
- Huiselijk geweld: een vrouw met een handicap krijgt vaak te horen 'Jij slachtoffer van geweld? Een man die zijn leven opoffert om met een gehandicapte vrouw te leven, is toch doodbraaf?'.

Wie stereotiep denkt, is zich doorgaans van geen kwaad bewust. Die denkbepelden houden mensen echter wel klein.

Wij weten dat we een volwaardige rol *kunnen* spelen in de maatschappij, en we *willen* die ook spelen. Daarom hebben we 20 jaar geleden als doelstellingen genomen:

- vrouwen met een handicap of een invaliderende chronische ziekte met elkaar in contact te brengen om ervaringen uit te wisselen,
- bij te dragen aan een positieve beeldvorming door hun deskundigheid door te geven aan personen en instanties die er nood aan hebben,
- hun zichtbaarheid in de samenleving te vergroten en hun belangen te behartigen, i.h.b. hun mensenrechten te verdedigen en hun discriminatie te bestrijden.

Daaruit is onze missie gegroeid: 'We stimuleren en inspireren elkaar. Bovendien doen we aan belangenbehartiging en sensibilisatie.'

Elkaar stimuleren en inspireren doen we vooral in gespreksnamiddagen en workshops. We halen onze wijsheid uit het dagdagelijkse leven van onze vrouwen. Waar vinden zij hun kracht? Wat belemmert hen om hun droom waar te maken? Wat willen ze veranderd zien in de samenleving? Hoe? We werken in kleine groepen in verschillende regio's. 'Kleine groepen' betekent minimum 6 deelneemsters, maximum 12. Onze leden dragen de thema's aan, maar ook niet-leden zijn welkom.

Belangenbehartiging en sensibilisatie doen we vooral via onze boeken. De meeste mensen hier zullen ons eerste boek, Blij dat ik leef!, wel kennen. Ons tweede boek, het eerste over geweld, lieten we vertalen in het Frans, Engels en Duits. We stuurden we in 2009, met begeleidend schrijven, naar de eerste ministers, de vice-eerste ministers, de ministers of staatssecretarissen van gelijke kansen, sociale zaken, onderwijs, justitie en werk. Dat jaar verspreidden

we het ook op Europees niveau. Op 25 november 2012, de Internationale dag tegen geweld tegen vrouwen, ontvingen de bevoegde mensen van de regering Di Rupo ons vorige boek.

Als laatste stuk van mijn inleiding, wil ik nog een aantal mensen bedanken. Eerst en vooral de mensen van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen. Dat is een federale overheidsinstelling die sinds 2002 instaat voor het waarborgen en bevorderen van de gelijkheid van vrouwen en mannen en de bestrijding van elke vorm van discriminatie en ongelijkheid op basis van het geslacht. Hun geld hebben we vooral gebruikt voor het boek. De verjaardagskalender hebben we kunnen drukken dankzij twee sponsors: de serviceclub Soroptimist International, afdeling Antwerpen. SI is een wereldwijde organisatie van professionele en geëngageerde vrouwen. Zij stellen alles in het werk om de status van meisjes en vrouwen wereldwijd te verbeteren. We zijn daar enkele jaren geleden mogen gaan spreken. Na afloop lieten ze weten dat ze ons heel graag hielpen met één of ander project. De tweede sponsor van onze verjaardagskalender is een middelbare school uit Wuustwezel: het Stella Matutina-instituut. Leerlingen van die school moeten in het vierde jaar een mensenrechtenorganisatie bezoeken. Als ze bij ons geweest zijn, zijn ze altijd onder de indruk van wat wij, de eerste en nog steeds enige vereniging voor en door vrouwen met een handicap in België, allemaal realiseren. U moet weten dat onze vzw sinds haar ontstaan in 1995 volledig draait op ervaringsdeskundige vrijwilligers. Op het einde van vorig schooljaar stortte de school plots 351,40€ op onze rekening! Hoe de leerlingen dat bedrag bij elkaar gekregen hebben, weten we niet. We hadden hier graag drie leerlingen gehad vandaag, maar al onze pogingen om contact te krijgen met de school, zijn mislukt. Voor deze conferentie hebben we, tot slot, een subsidiedossier ingediend bij de stad Antwerpen. Ik vraag voor hen allemaal, onze geldschieters en – vooral – onze vrijwilligers, een warm applaus.

En nu, nu ga ik iets doen wat we nog nooit gedaan hebben: ik ga het woord geven aan een man. Een bijzondere man natuurlijk. Bijzonder, omdat hij al jaren steunend lid is. Hij is onze enige man. Bijzonder, omdat hij 95 is. Bijzonder, omdat hij optimistisch, leergierig en humoristisch in het leven blijft staan: Albert Müsing.

Geachte Dames,

Ik ben vereerd en ontroerd voor een elite van dames een speech te mogen houden. Tot mijn verbazing stel ik vast wat een elite van "gehandicapte dames" lid zijn van deze vereniging. Ik voel me dan ook maar een oud broekventje in de aanwezigheid van zulke verzameling wijsheid. Toen Ann me vroeg of ik een speech wilde geven heb ik geantwoord "Mocht uw voorstel doorgaan, zou ik me toch enigszins willen documenteren. Dit alles onder voorbehoud dat ik er nog ben. Kom ik uiteindelijk niet als een "oud lammetje" in een leeuwenkuil terecht.

Twintig jaar geleden, na jaren van individuele strijd gevolgd door strijd in de jongerendienst van KVG (Katholieke Vereniging Gehandicapten) voor de rechten van de gehandicapten, stichtte Ann eindelijk een vereniging voor gehandicapte dames. Mijn echtgenote en ik vonden het idee zo schitterend, dat wij dadelijk als steunend lid aansloten. Dit is dan ook de rede waarom ik het privilege heb het openingswoord te mogen doen.

Persoonlijk vind ik het fijn dat ik de kans krijg een woordje voor een verzameling dames te mogen plaatsen. Als ik hier voor U sta, is het dank zij de evolutie van de geneeskunde. Vorige maand kwamen ze tot de ontdekking, dat de vijfjarige batterij van mijn pacemaker moest vervangen worden door een meer up-to-date model van 13 jaar. Als ik u dit vertel is het om u te bewijzen, dat de geneeskunde voortdurend vooruitgang maakt. En wat vandaag niet kan, morgen mogelijk is. Doordat de tijd zo geweldig evolueert, kan ik u niets nieuws vertellen.

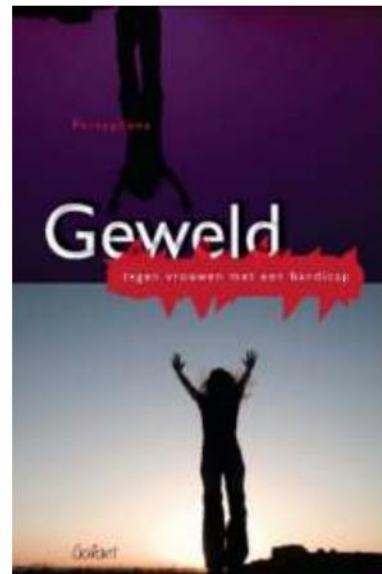
Ik ben nu eenmaal oud, alhoewel dit heel relatief is. In mijn tijd zaten oude mannetjes van 65 jaar gans de dag naast de Leuvense stoof. En nu gaan de 65-jarigen sporten, dansen en op reis naar het einde van de wereld.

Een beetje ouder zijn heeft ook zijn charme. Na elk dutje doe je iets anders en dank zij de evolutie zijn er diverse mogelijkheden. Soms heb je wel eens problemen om iets te herinneren, maar vergeet niet, dat in dit koppeke een bibliotheek van 95 jaar steekt en het dikwijls moeilijk is om het juiste volume te vinden en dan nog de juiste pagina. Maar gelukkig hebben we nu hiervoor Google.

Als oudere heb je een heel gamma, van TV, radio, I-pad, computer en dan Google, die eventueel een heel verleden oproept. Het enige pijnlijke, buiten de bobokes is het gemis aan al deze, die je zo lief hebt gehad.

Lancering boek 'Geweld tegen vrouwen met een handicap deel 2'

Onze vorige boeken

'Blij dat ik leef!' bevat levensverhalen en gedichten van blije vrouwen met een handicap. Negatieve gevoelens worden niet geschuwd, maar de balans slaat spontaan over naar de positieve kant.

In ons boek 'Geweld tegen vrouwen met een handicap' zetten wij uiteen dat er nood is aan wetenschappelijk onderzoek, toegankelijke vluchthuizen, meer cursussen zelfverdediging...

Beide boeken zijn uitverkocht in de boekhandel, maar bij ons nog te bestellen. 'Blij dat ik leef!' kost 10 €; 'Geweld tegen vrouwen met een handicap' kost 8 €. Wie beide boeken samen koopt, betaalt slechts 15 €.

Ons nieuw boek

'Geweld tegen vrouwen met een handicap' eindigde met de vraag naar *globaal* wetenschappelijk onderzoek rond geweld, specifiek tegen vrouwen met een handicap. Met globaal bedoelen we dat alle handicaps en alle woonvormen in de onderzoekspopulatie moeten zitten. 'Geweld tegen vrouwen met een handicap deel 2' bevat o.a. dat onderzoek. Caroline Tack had de moed om, als studente, eraan te beginnen. Zij studeerde pedagogische wetenschappen, afstudeerrichting orthopedagogiek. Dit globaal wetenschappelijk onderzoek is haar masterproef. Daarmee bezorgde ze Vlaanderen een primeur! Ze verdiepte bovendien ons eigen onderzoek rond de ontoegankelijkheid van vluchthuizen.

Wij, Persephone, zoomen op onze beurt in op de stereotypen rond mannen en vrouwen met een handicap. Die stereotypen hebben verregaande gevolgen op het vlak van werk, gezin en geweld. We bekijken daarna hoe we het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de Rechten van Personen met een Handicap kunnen inzetten om ze de wereld uit te krijgen.

De inhoud in vogelvlucht:

Deel I De specifieke situatie van vrouwen met een handicap, Deel II Het wetenschappelijk onderzoek van Caroline Tack, Deel III Het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap, Deel IV De toegankelijkheid van vluchthuizen voor vrouwen met een beperking, Bijlage A Persephone vzw in een oogopslag, Bijlage B Onze naam, Bijlage C Onze andere boeken, Bijlage D Anders omgaan met agressie, Bijlage E Hulp om de stilte te doorbreken

De vier delen zijn gegroeid uit de ervaringsdeskundigheid van vrouwen met een handicap. Ze bevatten een schat aan adviezen. Niet alleen voor andere vrouwen met een handicap, ook voor de maatschappij, de overheid én voor academici.

De bijlagen 'Anders omgaan met agressie' en 'Hulp om de stilte te doorbreken' zijn interessant voor iedereen, met of zonder handicap.

Met voorwoord van Geert Van Hove, Prof. Dr. (Universiteit Gent en Vrije Universiteit Amsterdam)

'Geweld tegen vrouwen met een handicap deel 2' is, net als onze vorige boeken, uitgegeven bij Garant. Het telt 88 blz. Het kost in de boekhandel 13,50 € en bij ons 10 €. Wie beide boeken over geweld samen koopt bij ons, betaalt slechts 15 € in plaats van 18 €. Wie bij ons de drie boeken samen koopt, betaalt 22 € in plaats van 28 €.

De drie boeken zijn bij ons verkrijgbaar op Daisy-CD tegen dezelfde voorwaarden.

Wie bij ons wil bestellen, stuurt een mail naar info@persephonevzw.org

Bij agressie tegen mensen met een handicap is handicap maar één factor. Gender is een belangrijke bijkomende risicofactor voor vrouwen, en vrouwen worden in het algemeen ook op andere manieren aangevallen dan mannen. Seksueel geweld, door bekenden en partners, komt veel voor. Daarom organiseren we workshops weerbaarheid en zelfverdediging voor vrouwen met een handicap.

Irene is dan onze vaste lesgeefster. Zij volgde in Nederland een opleiding om verdedigingstechnieken te leren aan vrouwen met een handicap. Zij is in het dagelijkse leven de drijvende kracht achter Garance, een vzw die als doelstelling heeft vrouwen en meisjes sterker te maken, bekwaam om zich te verdedigen in alle aspecten van het dagelijkse leven.

Het stramien van onze workshop is steeds hetzelfde: je leert eerst tijdig gevaarlijke situaties herkennen. Zo kan je geweld stoppen, nog voor het echt begonnen is. Preventie heet dat. Daarna leer je je lichaamstaal in de strijd gooien en je verbaal verdedigen. Tot slot leer je concrete verdedigingstechnieken. Vertrekkend van wat je *wel* kan, zoekt Irene de voor jou meest bruikbare technieken. Zo ontdek je dat je je rolstoel, kruk, witte stok of wat dan ook kunt gebruiken om je te verdedigen. Ze vraagt om de dag af te ronden: 'Heb je al eens iets meegemaakt? Hoe reageerde je toen? Weet iemand nu hoe dat beter kan?'. Aan de evaluatieformulieren die we terugkrijgen, merken we dat de deelnemers naar huis gaan met een pak meer zelfvertrouwen.

Lancering verjaardagskalender

Wij hebben, *dankzij* onze handicap, heel wat te bieden: doorzettingsvermogen, creativiteit, humor.... Om die boodschap de wereld in te sturen, schreven wij het boek 'Blij dat ik leef!'. Het bevat levensverhalen en gedichten van blije vrouwen met een handicap. Negatieve gevoelens worden niet geschuwd, maar de balans slaat spontaan over naar de positieve kant.

Wij selecteerden tien gedichten uit dat boek voor deze kalender. Ons lid Ria schreef de andere twee. Onze groep telt enkele amateurfotografen. Zij doken in hun foto's. Ons motto 'Wij kunnen verbazend veel!' heeft dus ook een artistieke kant.

De kalender bevat één A4-blad met de dagen en één A4-foto met gedicht per maand. Hij kost 5 € + eventuele verzendkosten. Wie hem wil bestellen, stuurt een mail naar info@persephonevzw.org

Lancering nieuw logo

Onze naam

Persephone, dochter van Demeter en Zeus, is één van de drie kwetsbare Griekse godinnen. Zij staat open voor verandering, houdt rekening met het onderbewuste, geeft ruimte aan anderen en biedt de meeste groeikansen. Op een mooie (?) dag ontvoert Hades haar. Dat plan slaagt omdat hij weet dat ze dolgraag witte tulpen ziet. Hij zette witte tulpen in zijn tuin, en schaakt haar als ze die komt plukken. Zeus is woedend op Hades en degradeert hem als straf tot koning van de onderwereld. Demeter wil uiteraard haar dochter redden en maakt haar beklag bij Zeus. Samen komen ze tot een compromis: zes maanden per jaar mag Persephone bij haar familie wonen; de andere maanden moet ze bij haar man blijven. De maanden dat Persephone in de onderwereld woont, is het herfst en winter; de andere maanden is het lente en zomer. Wij, vrouwen met een handicap, vinden ons terug in dit verhaal. Net als Persephone blijven wij niet zitten bij de donkere periodes van ons leven. Steeds opnieuw zoeken wij samen de weg naar het licht.

Hades gebruikt de witte tulp als aas. Hier staat die tulp dus voor machtsmisbruik. Ze symboliseert tegelijkertijd de onschuld in Persephone, plus de kracht, de hoop en de liefde die ze voelt en waarin ze blijft geloven. Ook staat die tulp voor het vrouwelijke en de kracht die schuilt in de lente. De symboliek van de witte tulp zit helemaal in de thema's waarrond wij werken.

Ons logo

Persephone vzw

Vereniging van vrouwen

met een handicap of een

chronische invaliderende ziekte

We combineren het symbool voor vrouw met het symbool voor rolstoelgebruiker. De rolstoelgebruikster buigt naar voor om een fikse draai te kunnen geven aan haar wielen. In het wiel van de rolstoel zit een witte tulp. De letters van onze naam buigen in dezelfde richting. De letters van 'Vereniging van vrouwen' zijn groter dan het tweede deel van onze naam: 'met een handicap of een chronische invaliderende ziekte'. Zo is het duidelijk dat wij in de eerste plaats een vrouwenvereniging zijn.

laat zich niet tegenhouden door dyslexie, dyslalie en dysorthografie

Dyslexie, dyslalie en dysorthografie zijn onzichtbare handicaps. Het is een taalstoring bij het lezen, spreken en schrijven. Dit kan in erge mate voorkomen of iets minder opvallend zijn voor de buitenwereld. Het is vooral een hinderpaal bij het studeren. Kenmerken zijn letteromdraaien (b of p, m of n, ei of ie) bij het lezen of schrijven, soms woorden verkeerd uitspreken bij hardop lezen. Mits een goede begeleiding is gelukkig veel mogelijk!

Ik blijf oefenen met lezen, spreken en schrijven. Ik volg les in verschillende centra voor basiseducatie. Niet alleen Nederlands, ook Engels en Frans. Ze zeggen dat iemand met deze handicaps geen vreemde talen kan leren. Fout! Ik schrijf zelfs gedichten in het Engels. Er hangt er één hier. Mijn leerkrachten hebben veel bewondering voor mijn doorzettingsvermogen. Ze helpen me graag.

Ik zit namens Persephone in Grip, een burgerrechtenbeweging die wil dat mensen met een handicap grip krijgen op hun leven. Grip is ook de afkorting van Gelijke Rechten voor Iedere Persoon met een handicap. Zij hebben een getuigenetwerk om in scholen te gaan spreken over 'leven met een handicap in de praktijk'. Zo ga ik spreken in scholen over mijn handicaps. Ik vind het enorm belangrijk dat leerlingen en leerkrachten beseffen dat mensen met mijn handicaps niet achterlijk zijn en geen bijzonder onderwijs nodig hebben. Wel de juiste begeleiding!

Zelf heb ik wel in het bijzonder onderwijs gezeten, ten onrechte. Met de hulp van mijn vader ben ik nadien in het gewoon onderwijs geraakt. Ik droomde ervan om kinderverzorgster te worden. Spijtig genoeg ben ik maar tot het voorlaatste jaar geraakt. Geen nood, ik koos dan voor een B2-studie opvoedster. Op het einde van die opleiding kreeg ik echter geen diploma, alleen een blad met mijn uitslag. Spijtig! Ik heb dan als vrijwillige opvoedster gewerkt tot de RVA zei dat ik moest stoppen. Ik schakelde over op kunst en volgde een opleiding publiciteitstekenen. Daar hoorde toch wel veel schrijfwerk bij. Ik kreeg daar de raad om mij toe te leggen op fotografie. Zo kwam ik op de Academie van Antwerpen. Ik heb die opleiding niet kunnen afwerken omdat ik ziek werd. In het ziekenhuis leerde ik Open School kennen, waar ik nu dus nog steeds taallessen volg. Ik leerde er ook diverse computerprogramma's gebruiken. In Oostenrijk volgde ik een opleiding houtsnijwerk. Leren boeit mij. Zo kan ik mij ontplooien en hogerop komen. Soms heb ik wel spijt dat ik nooit vast werk heb gehad. Door mijn vrijwilligerswerk kan ik gelukkig toch mijn steentje bijdragen aan de maatschappij.

Iedereen heeft zijn beperkingen, de één wat meer dan de ander. Iedereen kan zijn steentje bijdragen. Iedereen telt mee.

Antwerpen, 1960

Kunst zonder zien

Ik ben van geboorte slechtziend, blind aan het rechteroog, links kokerzicht. Nu is de koker kleiner geworden, het restzicht is erg verminderd, ik zie alleen nog contrasten en felle kleuren.

Ik hou me bezig met alles wat met kunst en visuele handicap te maken heeft.

Ik ben haptisch kunstenaar. Ik maak beelden op de tast. In steen, klei, en andere materialen.

Ervaringsdeskundige:

- advies toegankelijk maken van kunstcollectie
- Hoe organiseren van toegankelijke rondleidingen
- verbale beschrijving van een kunstwerk
- delen van ervaring van kunstbeleving met alle zintuigen.
- Verspreiden van initiatieven naar de doelgroep kunstliefhebbers met een visuele handicap
- organiseren van toegankelijke rondleidingen

Projecten:

- gastcurator tentoonstelling De Modernen, Uitverkoren Kmsk Antwerpen, 2015
- Parkeerkunst, 2014
Een parkeerplaats voor mensen met een handicap omtoveren tot een kunstwerk, De parkeerplaats in Antwerpen, i.s.m. Karel Verhoeven www.parkeerkunst.be
- medewerker als kunstenaar en gids kunstencentrum tVaartje, Lissewege elke zomer sinds 2010
- verschillende projecten 'Art in the dark' Mensen kunnen ervaren hoe je van kunst kan genieten zonder te zien. Een kunstwerk in het donker betasten,
- De brochure "OngeZIENE Rijkdom. Blinde en slechtziende bezoekers openen de blik op kunst en erfgoed". Eindredactie: Jan Dewitte, Rieke Jacobs, David Mellaerts. Coördinatie: Jacobs, R. (Blindenzorg Licht en Liefde) en Van Genechten, H. (FARO), 2009,

Opleiding:

- diploma academie beeldende kunst hogere graad ceramiek, Berchem
- academie beeldende kunsten beeldhouwen, Mortsel
- muziekonderwijs klassieke gitaar; MA-GO Antwerpen
- workshop steen hakken, Kubes, Nederland
- autodidact beelden in speksteen
- opleiding gids 'art in the dark', BLL

Mijn verhaal

Zij zoekt zich een weg tussen woord, steen en klei

Kunst met de paplepel

Mijn ouders waren geïnteresseerd in moderne kunst. Naar tentoonstellingen namen ze hun kleine meisje mee. Zo werd kunst iets vanzelfsprekend voor mij. Ik leerde al vroeg mijn fantasie gebruiken.

In school leerde ik het tekenen af. Het moest ergens op lijken. Dat lukte me niet door mijn slechtziendheid. Zo werd het creatieve in de kiem gesmoord.

Later raakte ik geboeid door geschiedenis en oude kunst. Romeinen, Egypte, Malta, Kelten, Arabische kunst, ... Niet alleen het object, maar ook het verhaal, de mens die het gemaakt heeft, is belangrijk.

Toen ik langzaam blind werd, dacht ik dat kunst niet meer voor mij weggelegd was. Tot ik in 2008 de vraag kreeg deel uit te maken van de stuurgroep van Art in te Dark, een project van Zicht op Cultuur, Licht en Liefde vzw. Dit project wil tonen dat je van kunst kan genieten zonder te zien. We maakten in 2009 de brochure 'ongeziene rijkdom'. Hierin vinden gidsen, installateurs van tentoonstellingen, onthaal personeel, veel informatie hoe je een museum toegankelijk maakt.

Mensen kunnen ervaren hoe je van kunst kan genieten zonder te zien, door kunstwerken te betasten in een pikdonkere ruimte onder begeleiding van een blinde gids.

Met de vereniging 'De Parelvisser' organiseer ik rondleidingen voor blinde en slechtziende mensen. Zo hopen we voor hen de drempel te verlagen om een museum te bezoeken. en Stimuleren we musea hun collectie toegankelijker te maken.

Als je veel met beeldende kunst bezig bent, begint er iets te kriebelen om zelf aan de slag te gaan. Maar als je niet kan zien wat je doet, kan je toch niets maken? Dat dacht ik.

Tot ik in Lissewege terecht kwam bij HandicapArt vzw. Daar stonden mooie kunstwerken. Gemaakt door blinde mensen! Dit spoorde me aan zelf wat te proberen met speksteen. Deze steen bewerk je met veilen en schuurpapier. Onder mijn handen ontstond iets knap.

Sindsdien ben ik elk jaar juli en augustus in het zomerratelier in Lissewege.

De laatste jaren heb ik verschillende beelden gemaakt en ook verkocht.

De drempel om naar de academie te gaan was hoog. Nu volg ik academie beeldhouwen; en heb het diploma hogere graad ceramiek. Qua vormgeving hoef ik niet onder te doen voor mijn medestudenten, Bij het kleuren van de beelden is er gelukkig af en toe een helpende hand.

Nu volg ik academie beeldhouwen in Mortsel. Hier kan ik me nog meer uitleven.

Ik zie helemaal niet wat ik doe, alles gebeurt op de tast. Dit heeft ook zijn voordelen, bij het polijsten van een stenen beeld, of het uithollen van een klei-vorm.

nog steeds ingenieur voor mensen in ontwikkelingslanden

Nadia Hadad, geboren in Leut (Limburg) met ouders van Marokkaanse origine, werd een mensenrechtenactiviste sinds haar jonge leeftijd. Eerder werkte ze als ingenieur in verschillende gebieden van water gerelateerde projecten tot de technische vorming van ambachtslieden en jongeren die uitgesloten werden van reguliere scholen, opleidingen en ondersteuning aan lokale vrouwengroepen in technische kwesties. Haar team ontwierp en produceerde machines om hun dagdagelijkse taken te vergemakkelijken. Ze werkten samen met het UNDP (united nations development programme – verenigde naties ontwikkelingsprogramma) en de lokale bevolking aan "multifunctionele platformen". Ze werkte voor verschillende ngo's en met regeringen in India, Equator, Palestina, Senegal, Marokko, Kameroen,...

Na haar auto-ongeluk werkte ze voor ngo PHOS (Platform handicap en ontwikkelingssamenwerking) als handicap-inclusiemedewerker. Sindsdien is ze ook lid van de EU en VN-taskgroep van IDDC (International disability development Consortium – internationaal handicap ontwikkeling consortium) om te lobbyen voor meer inclusie en de implementatie van het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap. Ze geeft hoorcolleges en trainingen over inclusieve ontwikkelingssamenwerking op universiteiten, ministeries, ngo's en zo meer.

Om integrale inclusie voor iedere persoon met een handicap binnen de maatschappij op te kunnen eisen werd ze bestuurslid van diverse organisaties: BROG (Brusselse Overleg Gehandicaptenzorg), Onafhankelijk Leven (Budgethoudersvereniging), ENIL (Europees netwerk onafhankelijk Leven).

Ze is de ondervoorzitter van de adviesraad van personen met een Handicap van stad Brussel.

Zij is een externe coördinator voor studenten in "Aangepaste technologieën" en nu ook in handicap-gerelateerde zaken. Ze doet onderzoek in verschillende gebieden. Ze is een bestuurslid van het "Damiaanfonds: Damiaan inspireert en engageert" aan de Katholieke Universiteit van Leuven (KUL).

Ze zetelt sinds 2012 namens GRIP (gelijke rechten voor iedere persoon met een handicap) in de Belgische begeleidingscommissie van het interfederaal gelijkkansencentrum (een onafhankelijk opvolgingsmechanisme) voor de implementatie en het toezicht van het VN verdrag.

Ze heeft een graad in de Elektromechanische engineering "Mechanische ontwerpen", een DEA in "water resources engineering", in milieu coördinatie en in de oriëntale filosofie.

moeder, politica, kunstenaars

Op 17-jarige leeftijd kreeg ik een beroerte. Mijn linker lichaamshelft bleek verlamd en ik kon moeilijk spreken. Na enkele weken ziekenhuis herstelde ik gedeeltelijk maar met restverschijnselen en concentratieproblemen. Ook had ik last van "absences" genoemd "petit mal". Ik heb veel geoefend om weer te kunnen lopen en spreken en mijn einddiploma van de middelbare school te halen.

Nadien studeerde ik 2 jaar verpleegkunde. Later behaalde ik mijn brevet kinderverzorging en werkte ik in de dagkribbe.

Ik kreeg drie zonen en toen ze baby's waren lette ik erop om ze goed ondersteund vast te nemen. Van zodra ze konden lopen was hen opheffen al een zorg minder : ze kropen wel zelf op de zetel en op mijn schoot. Mijn kinderen hebben me nooit als gehandicapte beschouwd en zeiden : als het niet lukt, vraag maar om te helpen. Andere kinderen vonden soms dat ik dingen wat "gek" deed maar ik lachte er zelf mee en zei : ja ieder zijn manier hé. Voor hen was dat dan oké.

Toen ik me politiek engageerde heb ik geen noemenswaardige hindernissen ondervonden. Af en toe vroeg men of het ging of zei men : doe maar rustig aan. Ik kon ervan op aan dat men voor de vergaderingen opteerde voor toegankelijke lokalen en bereikbaar met het openbaar vervoer. Indien niet kwam men mij ophalen of zorgde ik zelf voor transport.

In het Deeltijds Kunstonderwijs deed ik het in mijn eigen tempo (net als de anderen trouwens..). Ook had ik twee aangepaste ortheses om een betere grip te hebben op het materiaal. En ja het is ook een beetje zoeken hoe ik best kon werken en voldoende afwisselen met rustpauzes.

Om alles te combineren heb ik een agenda. Wanneer soms twee zaken samenvallen op hetzelfde tijdstip stuur ik informatie vooraf en word ik nadien gebriefd. Op die manier mis ik niets en kan ik direct weer aansluiten.